

И той цитира думитъ на Еврипида: „Сждбинитъ на смъртнитъ не се ловятъ съ мрежа или благочестие, а съ мъжество, смѣлость и ржце“. И той съ възторгъ поздравява хероя на черковната борба, Илариона Макариополски, пишейки му на 25 юлий 1861 г. отъ Браила, дето се е премѣстилъ: „Ти се бори и изнесе добра борба, изходи пжтя и удържа вѣрата си. Прочее, тебе се пада вѣнецътъ на справедливостъта!...“ И въ писмата си отъ по-рано той застѣпва предъ дейцитъ въ Цариградъ, че трѣбва систематично и неуклонно да се работи за народно духовенство, „което нѣщо единъ народъ, състоящъ се отъ шесть милиона, съ своето търпение и постоянство ще спечели непремѣнно“.

Въ Браила (отъ 1860) и Болградъ (отъ 1863) той продължава обществената си и национална дейность, като насърдчава школното дѣло между емигрантитъ и взима живо участие въ борбитъ за българска Екзархия. Въ 1865 г. той държи една знаменателна речъ предъ ученицитъ отъ централното училище въ Болградъ, по поводъ на годишния изпитъ, гдето отново поличава горещиятъ му темпераментъ и националниятъ му оптимизъмъ. Сочейки като примѣръ на младитъ дѣлото на Петъръ Берона, който се броялъ, въпрѣки потеклото си отъ „овчарско семейство“, единъ отъ „най-ученитъ мъже на нашето столѣтие“ и достигналъ да бжде „патриархъ на мъдростъта“, той възхвалява родната българска земя, въ която не само „тече медъ и млѣко“, но сж се раждали и раждатъ велики мъже — щомъ отъ България е излѣзълъ великиятъ пѣвецъ Орфей (и то отъ селото Караджилари, Карнобатско!), славниятъ мъдрецъ Анахарсисъ (отъ Бабадагъ, Добруджа!), учителтъ на Александра Македонски — Аристотелъ („родомъ българинъ“ отъ Смагейра, Атонъ!), та и светитъ братя Кирилъ и Методий. Мракътъ, спустнатъ надъ българската книжнина подъ турското робство, се разсѣйва въ ново време, и смѣло поставениятъ нашъ черковенъ въпросъ е смогналъ да представи народа ни „достоеенъ за всегдашна почитъ и удивление отъ всѣкиго“. И къмъ младитъ той се обръща съ позивъ: „Покажете се сега достойни и вие за такава една божествена благодать и слава безсмъртна!“.

На 15 септемврий 1866 г. Селимински написва последното си завещание, оставяйки настойникъ на имотитъ си Българската добродетелна дружина въ Букурещъ. Превърнатъ имотътъ въ парични суми, той нарежда да се употрѣбятъ тѣ за образованието на бедни български младежи въ чуждитъ университети. Библиотеката и хирургическитъ